

часом патологічні зміни в його поведінці. М.Г. Логачов зазначив, що успіх бойової операції базується на двох основних компонентах: рівні професійної підготовки й обсязі оперативної інформації [8, с.8]. Враховуючи ці чинники практична підготовка працівників до дій в особливих та екстремальних умовах має починатися вже в стінах навчальних закладів Національної поліції України та системи МВС України, де спеціальна підготовка повинна тісно перетинатися з психологічною. Саме тому більшість практичних занять повинні проходити у виді тренінгів, ситуативних завдань та безпосередньо у вигляді відпрацювання алгоритмів дій перш за все у типових ситуаціях, а також алгоритмів дій під час виконання службово-бойових завдань в особливих та екстремальних умовах, з усіма елементами які можливо відіграти та відпрацювати до автоматизму.

Підводячи підсумки, зазначимо щодо головних напрямків підвищення професійної готовності й удосконалення підготовки працівників Національної поліції та органів внутрішніх справ в цілому, до діяльності в особливих умовах та екстремальних ситуаціях, можна віднести:

якісний підбір управлінських кадрів і проведення їх систематичної підготовки;

підвищення рівня тактико-спеціальної підготовки з урахуванням сучасних методів та засобів (вона повинна бути частиною професійної підготовки, систематизованою і пристосованою для навчання всіх працівників ОВС незалежно від займаної посади);

проведення занять зі спеціальних дисциплін з проведенням моделювання типових та екстремальних ситуацій;

здійснення підготовки з урахуванням планованих дій працівників підрозділів Національної поліції у складі нарядів, груп і підрозділів при проведенні спеціальних операцій;

відпрацьовування спеціальних тактико-спеціальних завдань, як критерій бойової готовності працівників Національної поліції України.

Література

1. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. - 1996. - №30. - Ст.141.
2. Закон України "Про Національну поліцію" // Відомості Верховної Ради України, від 2 липня 2015 року № 580-VIII р.
3. Наказ МВС України 13.04.2012 № 318 "Положення з організації професійної підготовки осіб рядового і начальницького складу органів внутрішніх справ України".
4. Тактика силових дій працівників ОВС щодо припинення групових порушень громадського порядку та ліквідації масових заворушень: методичні рекомендації з навчальної дисципліни тактико-спеціальна підготовка / Є.Ф. Бахчеван, О.С. Геращенко, О.Т. Ніколаєв - Одеса : РВВ ОДУВС, 2014. - 49 с.
5. Організація та проведення практичних занять з тактико-спеціальної підготовки із працівниками органів та підрозділів внутрішніх справ України в ситуаціях озброєної протидії з боку злочинців: методичні рекомендації / С.М. Банах, В.Р. Булачек, І.Ю. Землянський, Ю.Р. Йосипів, М.О. Лиса, М.В. Моргун, В.М. Синенький, О.І. Тьорло - Львів: ЛьвДУВС, 2013. - 79 с.
6. В. О. Криволапчук. Психологічна підготовка: проблеми і перспективи // Бюлетень МВС України // Науково-практичне видання МВС України. - 2008. - № 172. - С. 5-10.
7. Кузніченко С.О. Управління органами внутрішніх справ в особливих умовах, викликаних аномальними явищами техногенного і природного характеру (Організаційно-правові питання): Автореф. дис. ... канд. юрид. наук: - Х., 2001. - 20 с.
8. Логачов М.Г. Психологічна підготовка особового складу спеціальних підрозділів ОВС до дій в екстремальних умовах: Автореф. дис... канд. психол. наук: - Х., 2001. - 16 с.

Бахчеван Є.Ф.

Старший викладач кафедри
тактико-спеціальної та вогневої підготовки ОДУВС
Надійшла до редакції: 08.03.2016

УДК 351.9(477)

ПРАВОВІ ЗАСАДИ АДМІНІСТРАТИВНО - ЮРИСДИКЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ АДМІНІСТРАТИВНИХ КОМІСІЙ

Беньковський С. Ю.

Наукова стаття присвячено аналізу адміністративно-правового регулювання діяльності адміністративних комісій при виконавчих органах місцевого самоврядування. Проаналізовано правові діяльності адміністративних комісій, зокрема сутність та їх місце в системі органів місцевого самоврядування, особливості правового регулювання та юридичну природу діяльності; функціонально-організаційну структуру, тобто порядок їх створення, склад, завдання, функції та організаційну побудову. Вивчено правовий статус членів адміністративних комісій, їх повноваження, відповідальність та шляхи удосконалення організаційно-правового регулювання.

Ключові слова: адміністративна комісія, органи місцевого самоврядування, адміністративна юрисдикція, підвідомчість, адміністративна відповідальність, організаційно-функціональна структура, правовий статус, повноваження.

Наукова стаття посвящена аналізу организационно-правового регулирования деятельности административных комиссий, а также определению основных путей развития и совершенствования административного законодательства.

Под административной комиссией при исполнительном органе местного совета понимается специальный, постоянно действующий коллегиальный орган административной юрисдикции, созданный органами местного самоуправления, уполномоченный, в соответствии с предметной и территориальной подведомственностью, определенной законодательством Украины, рассматривать дела об административных правонарушениях.

Определено место административных комиссий при исполнительных органах местного самоуправления в современной системе местного самоуправления Украины как административных юрисдикционных органов, а также изучено современное состояние функ-

© С.Ю. Беньковський, 2016

ционирования отдельных элементов этих органов. Отмечается, что административные комиссии имеют особую коллегиальную организационную структуру и специальный, по сравнению с другими административно-юрисдикционными органами, статус.

Проанализировано содержания правового регулирования деятельности административных комиссий, которые отражают общетеоретический подход к рассмотрению данного вопроса. Рассмотрено общетеоретическую классификацию нормативно-правовых актов, регулирующих деятельность административных комиссий. Сделано вывод о наличии существенных пробелов в правовом регулировании организации административных комиссий.

Отмечено, что заседания административной комиссии - это собрание состава членов административной комиссии, уполномоченных на рассмотрение дела об административных правонарушениях, с целью их решения и принятия, в результате рассмотрения, постановлений, определенных Кодексом Украины об административных правонарушениях. Рассмотрена характеристика порядка и механизма принятия административными комиссиями, решений, осуществляемая путем выражения членами комиссии мнения или ее демонстрации по вопросу, по которому должно быть принято решение. Демонстрация такого волеизъявления реализуется в форме голосования.

Проведен анализ элементов деятельности административных комиссий и определен правовой статус их членов. На основе чего сделан вывод, что основу правового статуса административных комиссий образуют: структура административных комиссий, задачи, функции, полномочия и компетенция их членов (обязанности, права, ответственность) и административные процедуры их деятельности.

Исследована структура административных комиссий с точки зрения ее организационной деятельности, а именно, исследован состав ее членов.

Отмечено, что деятельность административных комиссий Украины требует изучения опыта подобных структурных образований зарубежных стран, которые имеют определенные особенности и характерные формы. Анализ зарубежного опыта развития организационно-правовой деятельности административных комиссий и их аналогов позволил сформулировать позицию, что в основу современных административных комиссий положена советская модель функционирования таких органов.

Определено концептуальное направление совершенствования законодательства об административных комиссиях при исполнительных органах местного самоуправления путем сохранения этого института административно-деликтной юрисдикции.

Ключевые слова: административная комиссия, органы местного самоуправления, административная юрисдикция, подведомственность, административная ответственность, организационно-функциональная структура, правовой статус, полномочия.

The scientific article is devoted to the analysis of organizational and legal regulation of administrative commissions, as well as the definition of the main ways of development and improvement of administrative legislation.

The Administrative Commission of the executive body

of the local council is understood as a special, permanent collegial body of administrative jurisdiction, established by local authorities, authorized in accordance with the substantive and territorial jurisdiction, determined by legislation of Ukraine, considering cases of administrative offenses.

The place of administrative commissions of the executive bodies of local self-government in the modern system of local government in Ukraine as the administrative jurisdictional bodies has been determined, and also the current state of operation of some elements of these bodies has been studied. It has been noted that administrative commissions have a special administrative collegial organizational structure and special status compared with other administrative and jurisdictional bodies.

The content of the legal regulation of the operation of administrative commissions reflecting the general theoretical approach to this issue has been analyzed. General theoretical classification of legal acts regulating the operation of the administrative commissions has been reviewed. It has been concluded that there are significant gaps in the legal regulation of the organization of administrative commissions.

It has been noted that a session of the administrative commission is a meeting of members of the administrative commission, authorized to the cases on administrative offenses, with a view to the adoption of the decision and, as a result of consideration, regulations determined by the Code of Administrative Offences. The characteristics of the procedure and mechanism of the adoption of the decision by administrative commissions, which is implemented by expressing the views of the commission members or demonstration of an issue on which the decision must be made. Demonstration of the expression of the will is realized in the form of a vote.

The analysis of the elements of the activity of administrative commissions has been conducted and the legal status of their members has been determined. It has been concluded that the structure of the administrative commissions, tasks, functions, powers and competence of their members (duties, rights, responsibilities) and administrative procedures for their activities form the basis of the legal status of administrative commissions.

The structure of the administrative commissions in terms of its organizational activities is examined.

It has been noted that the activities of the administrative commissions of Ukraine require a study of the experience of similar structural formations of foreign countries, which have certain characteristics and characteristic forms. The analysis of foreign experience of development of the legal activities of the administrative commissions and their analogues allowed to formulate the position that the Soviet model of the functioning of such bodies is the basis of modern administrative commissions.

The conceptual direction of improvement of the legislation of administrative commissions of the executive bodies of local self-government through the preservation of the institution of administrative and tort jurisdiction has been defined.

Key words: administrative commission, local authorities, administrative jurisdiction, jurisdiction, administrative responsibility, organizational and functional structure, legal status, powers.

Складовою частиною правової реформи є реформа

системи органів адміністративної юрисдикції, яка поряд з метою оптимізації системи органів адміністративної юрисдикції, має на меті і завдання реформування адміністративно-деліктного законодавства України. Кодекс України про адміністративні правопорушення (далі - КУпАП) був прийнятий ще у 80-х роках ХХ століття і, навіть незважаючи на численні зміни та доповнення, має суттєві недоліки як в матеріальній, так і, процесуальній частинах. У таких умовах розроблення та прийняття нового кодифікованого адміністративно-деліктного акта, який би максимально відповідав стандартам правової держави із соціально-орієнтованою економікою, є першочерговим та необхідним завданням. Розроблення нового систематизованого нормативно-правового акта у сфері адміністративно-деліктних відносин обов'язково позначиться на елементному складі системи органів адміністративної юрисдикції і на об'ємі їх компетенції. Невідомою залишається і доля адміністративних комісій у цій системі, адже слід визнати той факт, що адміністративні комісії є результатом розвитку та вдосконалення радянської системи органів адміністративної юрисдикції. Недосконалість адміністративно-деліктного законодавства та законодавства, яке регулює порядок створення та організації діяльності адміністративних комісій, істотно ускладнює правозастосовну діяльність адміністративних комісій, а також негативно впливає на ступінь захищеності прав, свобод осіб, що притягуються до адміністративної відповідальності. Суб'єкти адміністративно-юрисдикційної діяльності досліджувалися в працях Є. В. Додіна, Д. П. Калаянова, Т. О. Коломоєць, М. Я. Масленнікова, Н. Г. Саліщевої, А. П. Шергіна та інших видатних учених. Але й сьогодні залишається багато питань, які потребують до себе уваги правознавців.

Тому дослідження системи органів адміністративної юрисдикції та визначення в цій системі місця адміністративних комісій залишається одним із перспективних напрямів юридичної науки.

Метою написання статті є розгляд ознак, які характеризують юрисдикційну діяльність адміністративних комісій. Специфіка форм і методів діяльності адміністративних комісій дає можливість визначити особливе місце цих органів у системі адміністративної юрисдикції, а специфіку діяльності адміністративних комісій спробуємо визначити через аналіз кількох тез, запропонованих нижче.

Перша теза - адміністративні комісії здійснюють юрисдикційну діяльність. Але що таке юрисдикційна діяльність? Якщо проаналізувати всі існуючі підходи вчених до змісту адміністративної юрисдикції, то можна виділити з них три основних. Перший полягає в тому, що адміністративна юрисдикція - це тільки розгляд і вирішення справ про адміністративні правопорушення, а також розгляд адміністративних публічних спорів в адміністративних судах. Другий підхід полягає в тому, що адміністративна юрисдикція, крім вищезазначеного, містить у собі також групу заходів адміністративного припинення і забезпечення провадження у справах про адміністративні правопорушення, а також іншу діяльність компетентних органів, пов'язану з притягненням особи до адміністративної відповідальності (наприклад, складання протоколу про адміністративне правопорушення). Третій підхід полягає в тому, що адміністративна юрисдикція розглядається як діяльність компетентних органів (посадових осіб) щодо застосування заходів адміністративно-правового примусу. Тобто, у зміст адміністративної юрисдикції,

на відміну від другого підходу, включається також і діяльність щодо застосування заходів адміністративно-попередження (контрольні перевірки, встановлення карантину, перевірка документів та ін.) [4, с. 359-360]. Вважаємо, що адміністративно-юрисдикційна діяльність - це діяльність компетентних органів щодо застосування заходів адміністративно-правового примусу у зв'язку з адміністративним публічним спором, а також у зв'язку із вчиненням адміністративним правопорушенням. Виходячи із запропонованого вище визначення, можна констатувати, що адміністративні комісії сьогодні є суб'єктами адміністративно-юрисдикційної діяльності, адже згідно зі статтями 213- 215 КУпАП адміністративні комісії є колегіальними органами, які вправі вирішувати усі справи про адміністративні правопорушення, за винятком віднесених КУпАП до відання інших органів (посадових осіб). А ст. 218 КУпАП дає перелік справ про адміністративні правопорушення, які сьогодні виключно розглядаються адміністративними комісіями. Тобто, юрисдикційна діяльність адміністративних комісій зводиться виключно до розгляду справи про адміністративне правопорушення та винесення по ній відповідної постанови.

Друга теза - адміністративна комісія здійснює виключно адміністративно-юрисдикційну діяльність. За характером компетенції адміністративні комісії належать до спеціальних адміністративно-юрисдикційних органів, адже головним і єдиним їх призначенням є розгляд справ про адміністративні правопорушення. В Україні сьогодні адміністративно-юрисдикційна діяльність здійснюється органами галузевої та міжгалузевої компетенції. Більшість юрисдикційних органів є органами галузевої компетенції. Для них характерне поєднання управлінських, наглядових і юрисдикційних повноважень. Адміністративні ж комісії здійснюють тільки юрисдикційні функції, розглядаючи справи про адміністративні правопорушення і приймаючи рішення щодо них. Вони спеціально створені для виконання цієї функції.

Третя теза - у системі органів адміністративної юрисдикції адміністративні комісії посідають важливе, але не першочергове, місце, як це було в радянські часи. Стосовно системи органів адміністративної юрисдикції сьогодні точаться дискусії, зміст яких зводиться до відповіді на одне питання: Чи потрібно і надалі зберігати в Україні величезну кількість органів, які вправі розглядати справи про адміністративні правопорушення та притягувати осіб до адміністративної відповідальності? Сьогодні глава 17 Кодексу України про адміністративні правопорушення налічує близько сорока органів адміністративної юрисдикції, серед яких своє місце займають і адміністративні комісії. У радянський період адміністративні комісії становили основу системи органів адміністративної юрисдикції. Ними розглядалась значна частина всіх справ про адміністративні правопорушення, відповідальність за вчинення яких була передбачена КУпАП. Таке розширення повноважень адміністративних комісій висунуло їх у 90-х роках минулого століття на перше місце в системі органів адміністративної юрисдикції. Це підтверджується і положеннями КУпАП, який набрав чинності з 1 липня 1985 року. Так, у ст. 213 КУпАП, де дається перелік органів, що вправі розглядати справи про адміністративні правопорушення, адміністративні комісії названі першими, а глава 17 КУпАП, яка присвячена підвідомчості справ про адміністративні правопорушення, розпочинається зі статті, що присвячена юрисдикційним повноваженням адміністративних комісій.

Четверта теза - діяльність адміністративних комісій має колегіальний характер. Важливе значення для здійснення провадження у справах про адміністративні правопорушення має принцип єдиноначального і колегіального розгляду справи, який закріплений у статтях 279, 281 КУпАП. Зазначений принцип провадження передбачає вмале використання "єдиноначальності" і "колегіальності" при розгляді справ про адміністративне правопорушення. Єдиноначальність надає посадовій особі органу адміністративної юрисдикції певну повноту влади і, відповідно, персональну відповідальність за доручену справу. Необхідність єдиноначальності зумовлена потребами самого провадження у справах про адміністративні правопорушення, яке потребує оперативного реагування держави на факт учинення протиправної поведінки [3, с. 78]. Розгляд справ на основі принципу колегіальності відбувається, наприклад, коли справа розглядається адміністративними комісіями та безпосередньо виконавчими органами місцевих рад. Колегіальність передбачає відпрацювання колективних рішень на основі думок членів адміністративної комісії. Вважається, що при колегіальному розгляді адміністративної справи підвищується об'єктивність прийнятих рішень, їх обґрунтованість та успішність їх реалізації, але, при цьому, знижується оперативність адміністративно-юрисдикційної діяльності. При колегіальному розгляді справи всі найважливіші питання вирішуються спільно, за більшістю голосів осіб, що беруть участь у розгляді справи. Відсутність необхідного кворуму, наприклад при вирішенні конкретних справ про адміністративні проступки, перешкоджає визнанню цього рішення правомірним. Жодне рішення по суті питання не може бути прийнято головою комісії одноосібно.

П'ята теза - адміністративні комісії розглядають справи самого різного профілю. Наприклад, органам державної виконавчої влади, повноважним застосовувати правові санкції за вчинення адміністративних правопорушень, властива певна спеціалізація. Дуже часто вони розглядають справи про порушення правил, нагляд за дотриманням яких покладено на них. Адміністративні комісії не пов'язані з подібною спеціалізацією. До їх компетенції належать справи про адміністративні проступки в різних сферах (охорона громадського порядку, охорона природи, порядок управління та ін.). Така універсальність обумовлена, зокрема, і тим, що адміністративні комісії створюються при органі місцевого самоуправління загальної компетенції - виконавчих комітетах місцевих рад. Стаття 218 КУпАП передбачає понад тридцять складів адміністративних проступків, які вправі розглядати адміністративні комісії при виконавчих органах міських рад [1]. Аналіз передбачених у ст. 218 КУпАП адміністративних проступків дає можливість виділити такі їх особливості. По-перше, більшість із зазначених у ст. 218 КУпАП адміністративних проступків є проступками з формальним складом, тобто не передбачають як обов'язкову ознаку настання наслідків майнового характеру. Наприклад, умисне приховування хворими на венеричну хворобу джерела зараження та осіб, які були у контакт з цими хворими (ст. 46), порушення порядку та умов ведення насінництва та розсадництва (ст. 104-1), порушення порядку взяття на облік та строків заселення жилих будинків і жилих приміщень (ст. 149) та ін. Однак слід зазначити, що адміністративні комісії вправі розглядати і правопорушення з матеріальним складом. Наприклад, порушення затверджених Кабі-

нетом Міністрів України Правил охорони електричних мереж, що спричинило або могло спричинити перерву в забезпеченні споживачів електричною енергією, пошкодження електричних мереж або заподіяння іншої шкоди (ст. 99), або пошкодження пломб і запірних пристроїв автомобілів та автомобільних причепів (ч. 1 ст. 136). Об'єктивна сторона деяких адміністративних проступків побудована таким чином, що сама протиправна дія вказує на настання наслідків матеріального характеру, але кваліфікаційною ознакою все ж таки слід вважати не самі негативні наслідки правопорушення, а способи його вчинення [2, с. 279]. Наприклад, ст. 103-1 КУпАП передбачає відповідальність за самовільне використання з корисливою метою електричної та теплової енергії без приладів обліку (якщо використані прилади обліку обов'язкові). А ст. 141 КУпАП передбачає відповідальність за розорювання резервів, знімання дерну і виймання ґрунту у смузї відводу автомобільного шляху без погодження зі шляховими організаціями, а також звалювання снігу і сміття у такій смузї, скидання каналізаційних, промислових, меліоративних і стічних вод у систему шляхового водовідводу. По-друге, суб'єктом всіх адміністративних проступків, що розглядаються адміністративними комісіями, виступає загальний суб'єкт, тобто осудна особа, що досягла 16-річного віку. Виняток із цього правила становить лише ст. 149 КУпАП, яка передбачає адміністративну відповідальність для посадових осіб за порушення порядку взяття на облік та строків заселення жилих будинків і жилих приміщень. Велика кількість статей передбачають відповідальність як для громадян, так і для посадових осіб (наприклад, статті 92, 99, 103-1, 104-1, 138, 141, 142, 150 та ін.). По-третє, за адміністративні проступки, які розглядаються адміністративними комісіями, КУпАП передбачає лише два види адміністративних стягнення. Штраф є найпоширенішим видом адміністративного стягнення, що застосовується адміністративними комісіями. Однак в арсеналі адміністративних комісій є й інші заходи примусу, які вони застосовують до правопорушників. Наприклад, за порушення Правил охорони електричних мереж (ст. 99) або за порушення правил користування енергією чи газом (ст. 103-1) КУпАП передбачає можливість накласти на правопорушника адміністративне стягнення не у виді штрафу, а у виді попередження. Визначені вище особливості адміністративних проступків дають можливість констатувати, що адміністративні комісії при виконавчих органах місцевих рад розглядають правопорушення, які характеризуються незначним ступенем суспільної небезпеки. Проведений у статті аналіз дає змогу зробити такий висновок. Адміністративні комісії - це колегіальні органи, які створюються при виконавчих органах місцевих рад для розгляду справ про адміністративні правопорушення. Юрисдикційна діяльність адміністративних комісій характеризується тим, що: 1) полягає виключно у розгляді справ про адміністративне правопорушення та винесенні по них відповідної постанови; 2) має колегіальний характер; 3) пов'язана з розглядом справ про адміністративні проступки, які скоєні в різних сферах суспільного життя (охорона громадського порядку, охорона природи, порядок управління та ін.); 4) пов'язана з розглядом адміністративних проступків, які характеризуються незначним ступенем суспільної небезпеки.

Література

1. Кодекс України про адміністративні правопорушення. **ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ ПРАВНИЧИЙ ЧАСОПИС**

шення // Відомості Верховної Ради УРСР (ВВР). - 1984. - Додаток до № 51. - Ст. 1122.

2. Кодекс України про адміністративні правопорушення : науково-практичний коментар / А. С. Васильєв, В. М. Гарашук, Є. В. Додін [та ін.] ; за заг. ред. А. С. Васильєва, О. І. Миколенка. - Х. : ТОВ "Одіссей", 2010. - 1024 с.

3. Масленников М. Я. Административно-юрисдикционный процесс : [монография] / М. Я. Масленников. - Воронеж : Изд-во Воронежского ун-та, 1990. - 210 с.

4. Миколенко О. І. Адміністративний процес та адміністративна відповідальність в Україні : [навч. посіб.] / О. І. Миколенко. - Х. : ТОВ "Одіссей", 2010. - 368 с.

*Беньковський С.Ю.,
кандидат юридичних наук,
Перший заступник начальника Управління ДПтС
України в Одеській області
підполковник внутрішньої служби*

УДК 342.924:347.469

ІНСТИТУТ ПРИМИРЕННЯ СТОРІН В АДМІНІСТРАТИВНОМУ СУДОЧИНСТВІ: ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ

Заїка М. М.

Стаття присвячена спробі дослідити вельми важливий інститут адміністративного судочинства - інститут примирення сторін. Як один із способів вирішення публічно-правового спору, примирення має свої особливості, що в цілому відрізняють його від інституту мирової угоди в цивільному процесі. В роботі здійснена спроба проаналізувати ці особливості, висловлюються досить слушні пропозиції щодо належного правового врегулювання процедури застосування примирення в адміністративному судочинстві.

Ключові слова: Конституція України, примирення, умови примирення, адміністративне судочинство, Кодекс адміністративного судочинства України, мирова угода, сторони, публічно-правовий спор, адміністративний процес.

Статья посвящена попытке исследования достаточно важного института административного судопроизводства - института примирения сторон. Как один из способов разрешения публично-правовых споров, примирение имеет свои особенности, которые в целом отличают его от института мирового соглашения в гражданском процессе. В работе исследуются эти особенности, высказываются определенные предложения по надлежащему правовому урегулированию процедуры использования примирения в административном судопроизводстве.

Ключевые слова: Конституция Украины, примирения, условия примирения, административное судопроизводство, Кодекс административного судопроизводства Украины, мировое соглашение, стороны, публично-правовой спор, административный процесс.

The article is dedicated to the review of an important legal institute in the area of administrative court proceeding - the institute of reconciliation of the parties. Reconciliation as one of the instruments of resolution of the public law disputes has a number of aspects, which distinguish it from the amicable agreement (settlement) widely used to resolve the civil law disputes. The article analyzes these differences and proposals as to the application of the reconciliation procedure in the administrative court proceedings. During review of the legal nature of the institute of reconciliation in the administrative court proceedings it is important to remember that it exists and functions within the legal institute of protection of rights, freedoms and interests of physical people and legal entities in the area of public law relations. If the realization of the right to protection is implemented

by an authorized official himself, then he is allowed to implement only those measures, which are directly allowed by the law to be implemented by the subjects of administrative and other areas of public law. Reconciliation as such is one of such measures of legal protection. Existence of different approaches to understanding what a reconciliation is, as well as its application in different areas of law, confirm the importance of this institute while trying to achieve maximum effect during resolution of the public law conflicts, as well as during protection of the rights, freedoms and interests of the physical people and legal entities. Existing Administrative Court Process Code of Ukraine allows for reconciliation of the parties at any stage of the administrative proceeding, however has no indication as to which categories of cases are applicable for reconciliation. This clearly signifies that quite often legal theory, legal practice and legislators are different from each other, resulting in a need for further research in the area.

Key words: Constitution of Ukraine, reconciliation, conditions for reconciliation, administrative court proceedings, Code of Administrative Court Proceedings of Ukraine, amicable agreement (settlement), public law conflict, administrative process.

Відповідно до ст. 3 Конституції України людина, її життя й здоров'я, честь і гідність визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Права й свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Утвердження й забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави. Конституція України наголошує, що права й свободи людини та громадянина захищаються судом. Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб (ст. 55 Конституції України) [1]. На виконання вказаних гарантій, закріплених Конституцією України, в Україні було проведено адміністративну реформу, основним етапом якої було створення адміністративної юстиції - системи спеціалізованих адміністративних судів, до компетенції яких віднесено розгляд і вирішення адміністративних справ. Відповідно до ч. 1 ст. 2 Кодексу адміністративного судочинства України завданням адміністративного судочинства є захист прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб у сфері публічно-правових відносин від порушень із боку органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб, інших суб'єктів під час здійснення ними